

SUZANNE YOUNG

DE BEHANDELING

The Program-serie nr. 2

Karakter Uitgevers B.V.

De epidemie

In de afgelopen vier jaar heeft zelfdoding epidemische vormen aangenomen: één op de drie tieners is eraan overleden. Nieuw onderzoek heeft echter aangetoond dat ook het aantal gevallen van zelfdoding onder volwassenen plotseling is gestegen, waarmee de mythe ontkracht is dat jeugd vaccinaties de oorzaak zouden kunnen zijn.

Het Programma is de enige preventieve maatregel, maar het bereik ervan is beperkt. In reactie op de verspreiding van de epidemie hebben ambtenaren echter een nieuwe wet in het leven geroepen die later dit jaar van kracht wordt. Alle jeugdigen onder de achttien jaar zullen gedragsmodificatie ondergaan binnen het Programma. Evenals bij landelijke vaccinatieprogramma's is de hoop de ziekte bij toekomstige generaties uit te roeien. Het Programma beweert met een combinatie van stemmingsstabilisatie en geheugentherapie over een slagingspercentage van honderd procent te beschikken. Informatie over de gedwongen opname volgt binnenkort, maar voorlopig is één ding zeker: het Programma is in aantocht.

Van uw verslaggever Kellan Thomas

1

JAMES STAART RECHT VOOR ZICH UIT zonder meteen te reageren op wat ik hem net verteld heb. Volgens mij is hij in shock. Ik volg zijn starende blik door de voorruit naar de lege parkeerplaats bij de levensmiddelenwinkel aan de snelweg. Het gebouw is verlaten, de ramen zijn dichtgetimmerd met triplex en op de witte buitenmuren zijn zwarte graffiti gekalkt. Op een bepaalde manier zijn James en ik ook leeg achtergelaten; ons oude ik is dichtgetimmerd en afgesloten. De bedoeling was dat we die verandering accepteerden, ons aan de regels hielden. Maar in plaats daarvan hebben we die allemaal overtreden.

De straatlantaarn boven ons gaat uit omdat de zon, die nog achter de bergen is, de bewolkte horizon begint te verlichten. Het is bijna vijf uur in de ochtend en ik weet dat we zo weer op pad moeten als we de wegversperringen voor willen blijven. Die bij de grens met Idaho zijn we op het nippertje gepasseerd en nu is er een AMBER Alert uitgestuurd.

Natuurlijk. Het Programma doet dat alleen maar uit bezorgdheid.

‘Het is een pil,’ herhaalt James, die eindelijk weer bij zijn positieven komt. ‘Michael Realm heeft een pil voor je achtergelaten waarmee je je herinneringen terug zou kunnen krijgen...’

– hij draait zich naar me toe – ‘... maar hij heeft je er maar één gegeven.’

Ik knik en zie James’ normaal gesproken zo knappe gezicht betrekken. Vanaf het moment dat James het Programma verliet, heeft hij gezocht naar een manier om zijn verleden, ons gedeelde verleden, te begrijpen. In mijn broekzak zit een opgevouwen plastic zakje met een oranje pilletje dat alles kan ontsluiëren. Maar ik heb mijn keuze gemaakt: het is te riskant, de kans op terugval is te groot om te negeren. Het zal heel veel verdriet teweegbrengen. De laatste woorden van Realms zus galmen door mijn hoofd: *Soms is het enige wat echt is het heden*. En hier, met James, weet ik precies wie ik ben.

‘Je gaat hem toch niet innemen, hè?’ vraagt James. Zijn lichtblauwe ogen zijn mat en het is nauwelijks te geloven dat het nog maar een dag geleden is dat we bij de rivier zaten te zoenen en alles om ons heen vergaten. Even wisten we hoe het voelde om vrij te zijn.

‘De pil zal alles veranderen,’ zeg ik. ‘Ik zal weer weten wie ik was, maar ik kan die persoon nooit meer zijn, niet echt. Het enige wat de pil kan doen, is me kwetsen – het verdriet van het verlies van mijn broer oprakelen. En er zijn ongetwijfeld anderen. Ik ben graag wie ik nu ben, met jou, James. Ik vind het fijn dat we samen zijn en ik ben bang dat te verpesten.’

James strijkt met zijn vingers door zijn goudblonde haar en slaakt een diepe zucht. ‘Ik zal je nooit alleen laten, Sloane.’ Hij kijkt uit het zijraampje. De wolken zijn boven ons samengedreven en volgens mij duurt het niet lang meer voor er een hoosbui losbarst. ‘We zijn samen,’ zegt hij uitdrukkelijk met een blik op mij. ‘En er is maar één pil, en die zou ik nooit zonder jou innemen.’

Mijn hart bonkt. James kiest voor dit leven met mij, een leven dat ik wil, met uitzondering van het feit dat het Programma achter ons aan zit. Ik buig me opzij, leg mijn handen op zijn borst, en hij trekt me naar zich toe.

James bevochtigt zijn lippen. ‘We bewaren de pil voor het geval we later van gedachten veranderen, toch?’

‘Je haalt me de woorden uit de mond.’

‘Wat ben je toch slim,’ fluistert hij. Dan zoent hij me. Mijn handen glijden omhoog naar zijn wangen en ik laat me bedwelmen door zijn warme mond op de mijne. Ik mompel dat ik van hem hou, maar zijn antwoord wordt overstemd door het geluid van gierende banden.

James draait zich met een ruk om en kijkt naar buiten. Hij frummelt aan het contactsleuteltje op het moment dat er een wit bestelbusje met gierende remmen tot stilstand komt en onze SUV klemzet tegen de betonnen wand van de snelweg achter ons.

Een verstikkende golf van paniek overspoelt me. Ik gil dat James weg moet rijden, ook al kan dat alleen door het busje te rammen. Maar we kunnen niet terug naar het Programma, en alles weer kwijtraken. James zet de versnelling in zijn één en wil plankgas geven op het moment dat het portier aan de bestuurderskant van het busje opengaat en er iemand uit springt. Ik frons verward, want ik zie geen witte jas, geen gladgekamd haar van een programmeur.

Het is een meisje. Ze draagt een T-shirt van Nirvana en heeft lange geblondeerde dreads. Ze is lang, ongelooflijk dun, en als ze met haar felrode lippen glimlacht, verschijnt er een behoorlijke spleet tussen haar voortanden. Ik wil mijn hand op James’

arm leggen, maar hij is zo te zien nog steeds van plan haar omver te rijden. ‘Wacht,’ zeg ik.

James kijkt me aan alsof ik gek geworden ben, maar dan gaat het portier aan de andere kant open en staart een jongen ons vanaf de treeplank over het dak van het busje aan. Hij heeft blauwe plekken onder zijn ogen en zijn neus is gezwollen; hij ziet er zo kwetsbaar uit dat James zich inhoudt en geen gas geeft.

Het meisje steekt haar handen omhoog. ‘Rustig maar,’ roept ze. ‘We zijn niet van het Programma.’

James draait zijn raampje naar beneden; de auto staat nog steeds in zijn één, klaar om naar voren te schieten en haar te vermorzelen. ‘Wie zijn jullie verdomme dan wel?’ vraagt hij.

De glimlach van het meisje wordt breder. Ze werpt een blik achterom naar haar metgezel en richt zich dan weer tot James. ‘Ik ben Dallas,’ zegt ze. ‘Realm heeft ons opgedragen jullie te zoeken.’ Bij het horen van Realms naam slaak ik een zucht van opluchting en zeg dat James de motor uit moet zetten.

Dallas loopt met bonkende stappen naar James’ raampje en blijft daar staan. Ze trekt een van haar donkere wenkbrauwen op en monstert hem. ‘Realm had me weleens kunnen vertellen dat je zo knap bent,’ zegt ze droog.

James gaat daar niet op in en vraagt: ‘Hoe hebben jullie ons gevonden? We zijn naar de grens gereden om Lacey en Kevin op te pikken, maar er waren overal patrouilles. We zijn er op het nippertje aan ontkomen.’

Dallas knikt in de richting van de auto. ‘De telefoon die Realms zus jullie gegeven heeft bevat een zender. Best handig, maar die kun je nu beter dumpen.’ James en ik kijken naar de zwarte telefoon die al in de auto lag toen we instapten. Er ligt

ook een plunjezak op de achterbank, en verder heeft Anna ons nog een paar honderd dollar gegeven om eten te kopen. Maar... is dit het? Horen we nu bij de rebellen? Zo ja... dan zien ze er niet al te georganiseerd uit.

‘Jullie vrienden,’ zegt Dallas, ‘hebben de grens nooit bereikt. We hebben Lacey huilend in haar auto aangetroffen. Kevin is blijkbaar niet komen opdagen. Volgens mij zit er meer achter, maar dat moet ze zelf maar vertellen.’

De moed zakt me in de schoenen. Wat is er met Kevin gebeurd? ‘Waar is Lacey?’ vraag ik. ‘Is ze oké?’

‘Ze is nogal licht ontvlambaar.’ Dallas lacht. ‘Ze wilde niet met me praten, dus heb ik Cas gevraagd haar uit de auto te lokken. Ze heeft zijn neus gebroken. We moesten haar een kalmerend middel toedienen, maar geen zorgen: we jatten geen herinneringen.’ Ze zegt het op een griezelige toon, alsof het Programma een monster is dat onder ons bed ligt. Ik begin me af te vragen of ze ze wel allemaal op een rijtje heeft. ‘Hoe dan ook...’ Ze zucht en stopt haar handen in haar broekzakken. ‘Ze is al onderweg naar het onderduikadres. En ik stel voor dat jullie uitstappen en met mij mee gaan, tenzij je graag opgepakt wilt worden.’

‘In dat busje?’ zegt James honend. ‘Denk je dat we minder argwaan wekken in een witte bestelbus?’

Ze knikt. ‘Jep. Dat past veel meer bij programmeurs dan bij een stelletje voortvluchtigen. Luister... James, was het toch? Je bent echt superknap en zo, maar je komt op mij nou niet over als een slimmerik. Dus misschien kun je beter doen wat we zeggen en met je vriendinnetje in de bus stappen, zodat we hier weg kunnen.’

‘Val dood,’ zeg ik. Dit is in zo veel opzichten beledigend dat ik er niet eens één kan kiezen.

James kijkt me fronsend aan. ‘Wat vind je?’ vraagt hij zacht. Ik zie zijn besluiteloosheid, maar we hebben gewoon geen andere keus. We waren op weg naar de rebellen, maar zij hebben ons eerder gevonden. En Lacey is bij hen.

‘We moeten naar Lacey,’ zeg ik, hoewel ik er liever samen met hem vandoor was gegaan. We beschikken echter niet over de juiste middelen. We moeten ons hergroeperen.

James kreunt; hij heeft geen zin om voor Dallas te zwichten. Zijn aversie tegen autoriteit is een van de dingen die ik het leukst aan hem vind. ‘Oké,’ zegt hij met een blik achterom naar Dallas. ‘Maar wat doen we met de Escalade?’

‘Die rijdt Cas terug.’

‘Wat?’ vraagt James. ‘Waarom kan hij...’

‘Cas is niet op de vlucht,’ onderbreekt ze hem. ‘Hij heeft niet in het Programma gezeten. Hij kan langs alle controleposten rijden. Hij gaat vooruit om de route te verkennen en te zorgen dat we ongedeed het onderduikadres kunnen bereiken.’

‘Waar gaan we heen?’ vraag ik.

Dallas werpt een verveelde blik mijn kant op; blijkbaar vindt ze het irritant dat ik haar aanspreek. ‘Alles op zijn tijd, popje. En stap nu alsjeblieft allebei uit, want we moeten eerst nog even iets regelen.’

James en ik wisselen een vertwijfelde blik, maar stappen uiteindelijk toch uit. Cas komt op ons af lopen en heel even ben ik bang dat ze gewoon onze auto willen stelen. Helemaal als Cas een hand vol tiewraps tevoorschijn haalt.

‘*What the fuck!*’ schreeuwt James. ‘Waar zijn die voor?’ Hij pakt mijn arm en trekt me naar achteren.

Dallas zet haar hand in haar zij. ‘Cas’ neus is vandaag gebro-

ken en eerlijk gezegd komen jullie nogal lichtgeraakt op me over. Dit is voor onze bescherming. We vertrouwen jullie niet. Jullie zijn terugkeerders.’

Ze spreekt dat woord uit alsof het iets walgelijks is. Maar waarschijnlijk was dat het beste wat ze had kunnen zeggen. We zijn namelijk zo overrompeld en uit het veld geslagen dat Cas ongemerkt achter ons is geglipt om de tiewraps strak om onze polsen te binden. Precies op dat moment voel ik de eerste regendruppel op mijn wang. Ik werp een zijdelingse blik op James; hij kijkt kwaad naar Dallas en Cas, die de Escalade doorzoeken, ons geld eruit halen en de plunjezak op de stoep gooien. Het begint te miezeren en Dallas kijkt fronsend omhoog. Ze raapt onze tas op en hangt die sloom over haar schouder.

Ik voel me kwetsbaar en vraag me af hoe het zover heeft kunnen komen. We hadden door moeten rijden. Maar er zit nu niets anders op, dus we lopen achter Dallas aan naar het busje en stappen achterin. Met een knal schuift ze het portier dicht.

James' schouder drukt tegen de mijne op de achterbank. Ik ben me hyperbewust van alles om me heen: de vage geur van benzine en rubberbanden die in mijn haar zit, het gemompel op de politiescanner dat te zacht is om te verstaan. James' vingers strijken langs de mijne en ik draai me instinctief naar hem toe. Hij staart met een verbeterd trek om zijn mond voor zich uit, piekert ongetwijfeld over het feit dat we geboeid zijn. We zijn nu al uren onderweg en het harde plastic heeft mijn huid bijna open geschuurd. Dat zal bij hem niet anders zijn.

Dallas kijkt in de achteruitkijkspiegel en ziet James' hatelijke blik. ‘Geen zorgen, lekker ding. We zijn er bijna. De plannen

zijn omgegooid. Ze zijn gisteravond binnengevallen in onze loods in Philadelphia, dus we rijden naar ons onderduikadres in Salt Lake City.’

Geschrokken schiet ik overeind. ‘Maar Realm zei dat we naar het oosten moesten. Hij zei...’

‘Ik weet wat Michael Realm je verteld heeft,’ snauwt ze. ‘Maar we hebben ook rekening te houden met de realiteit. Doe niet zo kinderachtig. Het Programma zit achter ons aan. Wees nou maar blij dat we jullie überhaupt helpen.’

‘Ik zal eerlijk zijn, Dallas,’ zegt James. Zijn stem trilt van nauwelijks ingehouden woede. ‘Als je mijn vriendin niet losmaakt, ga ik me echt strontvervelend gedragen. En ik wil je geen pijn doen.’

Dallas kijkt zonder een spoortje verbazing in de achteruitkijkspiegel. ‘En waarom denk je dat je dat kunt?’ vraagt ze ernstig. ‘Je hebt geen idee waartoe ik in staat ben, James.’

Haar stem bezorgt me koude rillingen en ik zie aan James’ houding dat hij beseft dat zijn dreigement niet het beoogde effect heeft. Dallas is geen katje om zonder handschoenen aan te pakken; ik ben ervan overtuigd dat ze nergens bang voor is.

We rijden verder en het landschap verandert. Anders dan in Oregon, waar je voornamelijk tegen een bladerdak aan kijkt, is de lucht hier overal te zien. Maar er zijn ook bloemen en glooiende groene heuvels. Opeens torent er een massieve bergketen boven alles uit. Het is adembenemend.

De tiwrap snijdt in mijn polsen achter mijn rug. Ik kreun, maar probeer dat te verhullen als ik zie hoe boos James ervan wordt. Hij verschuift zodat ik tegen hem aan kan leunen om me te ontspannen, en samen kijken we hoe de natuur plaatsmaakt voor hekken van draadgaas en oude werkplaatsen.

‘Welkom in Salt Lake City,’ zegt Dallas, die de parkeerplaats op rijdt van een laag pakhuis met afbrokkelende stenen muren. Ik had me iets heel anders voorgesteld bij een onderduikadres. ‘Strikt genomen,’ voegt Dallas eraan toe, terwijl ze met getuitede lippen om zich heen kijkt, ‘zijn we in een buitenwijk. De stad zelf is veel leuker. Maar hier zijn we meer afgeschermd. Overdag kunnen we ons hier veel beter verborgen houden. Cas heeft het geweldig geregeld.’

Dallas parkeert achter de Escalade en zet de motor uit. Ze draait zich om en neemt ons op. ‘Beloven jullie braaf te zijn als we jullie losmaken?’ vraagt ze. ‘We zijn namelijk al zo ver gekomen en ik wil graag geloven dat jullie geen stennis gaan schoppen.’

Zeg alsjeblieft niets stoms, James, denk ik.

‘Ik doe niets anders dan stennis schoppen,’ antwoordt James monotoon. Ik kijk hem dreigend aan, maar Dallas lacht alleen maar en stapt uit. James werpt me schouderophalend een zijdelingse blik toe. Blijkbaar schaamt hij zich niet voor het irriteren van de rebellen, die ons in feite gegijzeld houden.

Het zijportier van de bus schuift met een hard schurend geluid open en het zonlicht is zo fel dat we knippen met onze ogen. Dan pakt Dallas mijn arm en trekt me mee de bus uit. Terwijl ik nog steeds sta te knippen, verschijnt Cas opeens voor me met een zakmes. Mijn adem stokt, maar dan houdt hij snel zijn andere hand omhoog.

‘Nee, nee,’ zegt hij. Hij schudt zijn hoofd en lijkt beledigd omdat ik bang ben dat hij me iets zal aandoen. ‘Ik wil alleen de tiewraps lossnijden.’ Hij werpt een snelle blik op James, die klaarstaat om uit de auto te springen. ‘Serieus,’ zegt Cas, en hij

gebaart dat James naar buiten kan komen. ‘Jullie zijn geen gevangenen, man.’

James wacht nog heel even en springt dan op straat. Hij gaat met zijn rug naar Cas toe staan en houdt zijn blik op mij gericht, terwijl Cas de plastic strip doorsnijdt. Dallas kijkt met opgetrokken wenkbrauwen geamuseerd toe. Het duurt niet lang: zodra James los is, draait hij zich met een ruk om, grijpt Dallas’ T-shirt en duwt haar met haar rug tegen het busje.

‘Blijf voortaan van Sloane af,’ gromt hij, ‘want anders...’

‘Nou? Wat dan?’ vraagt Dallas afgemeten. ‘Wat doe je dan?’ Dallas is bijna net zo groot als James, maar oogt zwak. Ze slaat haar dunne hand om zijn pols en daagt hem uit. Ik zie James aarzelen en hij laat haar los. Maar voordat hij opzij kan stappen, schiet Dallas’ elleboog uit en raakt James’ kin. Vervolgens haakt ze haar lange been om het zijne en haalt ze hem onderuit. Ik gil zijn naam, maar James blijft liggen en staart omhoog. Dallas knielt glimlachend naast hem neer en trekt haar uitgerekte shirt, dat van haar schouder gegleden is, recht.

‘Opgewonden standje,’ zegt ze. ‘Jammer dat je niet meer weerstand hebt geboden toen ze je wegsleepten naar het Programma.’ Wat een ongelooflijke rotopmerking – alsof het zijn eigen schuld is dat hij is opgepakt. James wrijft over zijn kaak en duwt Dallas opzij om op te staan. Hij gaat niet tegen die opmerking in. Hoe kun je ook iets tegenspreken wat je je niet meer herinnert?

Dallas klapt in haar handen en zegt: ‘We moeten naar binnen.’ Ze loopt naar de ingang van het laadperron. James mompelt dat hij onze tas uit de bus gaat halen.

De zon brandt op mijn wangen. Het is hier veel warmer dan

ik gewend ben, zonder de schaduw van bomen. Het gebouw naast dit pakhuis is verlaten en ik denk dat Dallas het bij het rechte eind had: het is hier geïsoleerd.

Cas zucht en strijkt met zijn hand door zijn lange bruine haar. Zó gebroken ziet zijn neus er van dichtbij niet uit. Er zit een kleine snee in en zijn neusvleugels zijn gezwollen. En dan heeft hij natuurlijk nog die blauwe plekken onder zijn ogen. Maar goed, Lacey had meer schade kunnen aanrichten.

‘Dallas is niet altijd zo geweest,’ zegt Cas zachtjes tegen me. ‘Ze had een heel zwaar leven voor het Programma.’

‘Heeft ze in het Programma gezeten?’ vraag ik verbaasd. ‘Ik dacht dat ze een hekel had aan terugkeerders.’

Cas schudt zijn hoofd. ‘Ze heeft een bloedhekel aan het Programma. Tegenwoordig is ze een groot deel van de dag aan het trainen.’

‘Waarvoor?’ vraag ik, terwijl ik zie dat James bloed uitspuugt. Dallas heeft hem harder geraakt dan ik dacht.

‘Zelfverdediging,’ antwoordt Cas. ‘Hoe ze iemand moet doden als het niet anders kan. Of als ze het wil.’ Hij zwijgt. ‘Luister, ik weet dat het niet zo lijkt, maar we staan aan dezelfde kant.’

‘Zeker weten?’ Ik draai me om zodat hij kan zien dat ik nog steeds geboeid ben. Cas verontschuldigt zich en snijdt meteen voorzichtig het plastic door.

‘Wie weet,’ zegt hij achter mijn rug. ‘Misschien worden we uiteindelijk allemaal vrienden.’ Eindelijk zijn mijn polsen los en ik wrijf over de pijnlijke schaafplek.

‘Daar zou ik maar niet op rekenen,’ zegt James tegen Cas, waarna hij tussen ons in komt staan. Hij laat de plunjezak voor onze voeten vallen en pakt mijn polsen om ze te bekijken. Voor-

zichtig wrijft hij met zijn duim over de rode plekken en dan tilt hij mijn polsen naar zijn lippen om ze te kussen. ‘Beter?’ vraagt hij met een verontschuldigende blik, ook al valt hem niets te verwijten.

Ik pak hem vast en druk mijn wang tegen zijn hals. Ik weet niet of we er nu beter aan toe zijn of juist niet. ‘Ik krijg hier de zenuwen van,’ mompel ik.

Met zijn gezicht in mijn haar, zodat Cas het niet kan horen, fluistert James: ‘Ik ook.’

En om de een of andere reden doet me dat ergens aan denken; een schimmige herinnering die ik niet helemaal kan plaatsen. De pil in mijn zak zou daar verandering in kunnen brengen – dan zou ik me alles herinneren. Ik maak me los van James en zie de onzekere blik in zijn ogen, alsof hij zich ook iets herinnert. Hij doet zijn mond open om iets te zeggen, maar Dallas staat bij de voordeur en roept ons.

‘Ik zou maar gauw binnenkomen,’ zegt ze, ‘tenzij je graag een programmeur op je dak wilt.’

Het woord *programmeur* is genoeg om me in beweging te zetten. James pakt mijn hand en we lopen naar het verlaten ogende gebouw, naar wat er over is van de rebellen. We hopen veilig te zijn voor het Programma. Al was het maar voor even.

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

SUZANNE YOUNG

Het Programma

Het eerste deel in de indrukwekkende en aangrijpende
The Program-serie

**In de wereld van Sloane is het uiten van echte gevoelens verboden,
depressie onder jongeren is een epidemie en de enige oplossing is
het Programma...**

Sloane denkt wel twee keer na voordat ze in het openbaar begint te huilen. Sinds zelfdoding is uitgegroeid tot een internationale epidemie, zou een huilbui haar in het Programma kunnen doen belanden, de enige bewezen behandelingsmethode. Ze heeft al een broer verloren, dus Sloane weet zeker dat haar ouders er alles aan zullen doen om haar in leven te houden. Ze weet ook dat iedereen die het Programma heeft gevolgd terugkeert met een schone lei: hun depressies zijn verleden tijd, maar hetzelfde geldt voor hun herinneringen.

Omdat ze zowel thuis als op school constant onder toezicht staat, zorgt Sloane dat ze zo min mogelijk opvalt en verbergt ze haar gevoelens zo goed mogelijk. De enige bij wie Sloane zichzelf kan zijn, is James. Hij heeft beloofd om ervoor te zorgen dat ze geen van beiden in het Programma terecht komen en Sloane weet dat de liefde tussen hen sterk genoeg is om allerlei tegenslagen te weerstaan. Maar ondanks de beloftes die ze elkaar maken, wordt het steeds moeilijker om de waarheid te verbergen. Ze worden alle twee steeds zwakker, depressie ligt op de loer. En het Programma zit hun op de hielen...

‘Voor de lezer die houdt van een dystopie à la *The Hunger Games* van Suzanne Collins, is *Het Programma* van Suzanne Young misschien wel de beste tip.’ – *NRC Handelsblad*

‘Een boek om te verslinden: razendsnel geschreven, origineel uitgangspunt en een sexy liefdesverhaal.’ – *Booklist*

ISBN 978 90 452 0690 5 |

Ook verkrijgbaar als e-book ISBN 978 90 452 0881 7